

BIULETYN OGRODÓW BOTANICZNYCH
NR 1, 1969

WANDA WRÓBEL-STERMIŃSKA

Ogród Botaniczny UJ

PROFESOR BRONISŁAW SZAFRAN
(1897—1968)

W dniu 4 lipca 1968 r. zmarł nagle wybitny briolog polski, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego i były dyrektor Ogrodu Botanicznego UJ — prof. dr Bronisław Szafran.

Profesor Szafran urodził się w roku 1897 w Brzeżanach. Po ukończeniu szkoły średniej związał się z Krakowem, studiując na Wszechnicy Jagiellońskiej w latach 1921—1925, gdzie w roku 1927 otrzymał tytuł doktora filozofii. Przez 10 lat przebywał na Czarnohorze, kierując Rolniczą Stacją Doświadczalną i zajmując się zagadnieniem wydajności łąk Karpat Wschodnich.

Po drugiej wojnie światowej w r. 1945 profesor Szafran przeniósł się na stałe do Krakowa, gdzie został adiunktem przy Katedrze Systematyki i Geografii Roślin i podjął pracę w Ogrodzie Botanicznym UJ. W r. 1947 habilitował się, zaś w r. 1954 został mianowany profesorem nadzwyczajnym Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Jako botanik pracował nad florą torfowisk, którą też pierwszy badał metodą analizy pyłkowej. Szczególnie interesował się briologią, w której stał się z czasem znawcą i cenionym autorytetem nie tylko w kraju ale także za granicą. Z dziedziny briologii opublikował około 40-tu prac naukowych. Największym osiągnięciem naukowym profesora Szafrana jest dwutomowa monografia pt. *Mchy (Musci)*, obejmująca florę mchów polskich (1947 i 1951).

Był On również znawcą mchów kopalnych trzeciorzędowych i czwartorzędowych. Przez długie lata kierował pracownią briologiczną PAN, z której wyszły cenne prace jego uczniów (dr M. Kuca, mgr Z. Waclawskiej i in.). Pozostawił po sobie duże zbiory zielnikowe.

Z Ogrodem Botanicznym profesor Szafran związany był przez okres przeszło 20 lat. Pełnił najpierw czynności zastępcy dyrektora Ogrodu a następnie w latach

Ryc. 1. Prof. dr Bronisław Szafran — na tle budującego się nowego alpinarium w Ogrodzie Botanicznym UJ

1965—1967 jego kierownika. Należał do tych wyjątkowych profesorów, którzy oprócz swej pracy naukowo-dydaktycznej, dużo cennego czasu i serca poświęcili sprawom i dobru krakowskiego Ogródu Botanicznego. W okresie dyrektury profesora Szafrana oddano do użytku wybudowaną (jako jeden z obiektów jubileuszowych 600-lecia UJ) nową palmiarnię i pięć przylegających do niej szklarni. Na przyłączonych do Ogródu terenach od jego strony wschodniej założono nowe alpinarium.

Pomimo przejścia profesora Szafrana na emeryturę w roku 1967, był On w dalszym ciągu bardzo czynny. Przychodził do Ogródu każdego dnia, służył radami i swoją pomocą, mimo że w ostatnich miesiącach podupadł na zdrowiu. Był człowiekiem niesłychanie skromnym, nadzwyczaj pracowitym, sumiennym, całkowicie oddanym nauce i Ogródoowi, który bardzo kochał.

Do ostatnich dni swego życia bezinteresownie prowadził wykłady i ćwiczenia z zakresu briologii. Cechy jego charakteru: dobroć, życzliwość, bezpośredniość oraz koleżeńskość, z jaką odnosił się do współpracowników, zyskały mu wielu przyjaciół, którzy odejście jego boleśnie odczuli.

Pozostawił po sobie jak najlepszą pamięć, zasłużył się dobrze nauce i Ogródoowi Botanicznemu Uniwersytetu Jagiellońskiego.